

SCRISOARE

Îți mai aduci aminte de vremile trecute,
De risetul zburdalnic, de zimbetele mute,
De zilele de vară, de sările cu lună,
Cînd ne cădea pe frunte a florilor cunună,
Iar noi, porniți cu gîndul în lumile albastre,
Visam cu fața 'n palme la dragostile noastre?....

Eram pe bănci de școală, cu haine roase 'n coate,
Știeam bucoavne multe—istete și netoate—
Pe Liviu'l comentasem,—algebră și chimie,
Grecește, franțuzește, și chiar astronomie
Și cite și mai cite, vorbarețe și mute,
Ca papagali din bilciuri, știeam pe nevăzute...
Cînd, într'o zi de vară, din zori de dimineață,
Un dascăl bun la suflet și fire șugubeață,
Ne-a pus în mîină-o carte: «Tu nu mai ești copil—
Ne-a zis cu ochii veseli—citește-l pe Vergil!»
Ș'atunci cu toată setea de vieață și lumină,
Ce sta mocnită'n pepturi, cu inima senină
Ce nu știea durerea, cu toată frenezia,
Cetit'am cu ochi lacomi întreagă-i poezia...
Și sufletu-ne tinăr visa tot Amazone...
Și lacrimi ce vărsat-am cînd se jălea Didone!

Cu tine făurit-am la visuri măestrite,
La brațul tău urcat-am palate strălucite,
Bătut-am împreună la pragul de cleștar
Tot așteptînd cu groaza că batem în zădar...
Ne auzeam răsuful, credeam că-i o vecie,
Pe fermecata Dido, pîndînd'o să ne vie....

Și ne-a venit crăiasa visată, din poveste,
 Cu 'ntreaga ei suită, năprasnic, fără veste,
 Sub baldachin de purpur, în haine de mătăasă,
 Cu zimbet blind pe buze, cu ochi ce nu te lasă
 Și'n mână purtînd sceptru-i: un fir de păpădie....
 Porunca ei--o vorbă--întregă simfonie,
 Un singur pas--poeme de genii plasmuite,
 Un singur gest--dulci grații de îngeri tănuite!..

Noi am fi fost în stare, în vremile acele,
 Să ne 'nceleștăm cu Ceriul, să ne urcăm la stele,
 De-ar fi voit o soarta, chiar firul Penelopii
 L'am fi țesut de-a 'ntregul--de dragul fetei popii!

Și iar mi aduc aminte cînd sarile de vară
 În mitice podoabe pămîntu 'l îmbrăcară,
 Cum noi, în veci pribegii, sub bolțile albastre
 Ne povesteam florul din inimile noastre.
 Atuncia scinteiarea plăpîndă de lumină
 A stelelor din ceriuri și muzica 'n surdina
 A vîntului din trestii, cu șoaptele i limbute,
 În marea noastră taică erau întreșute..

Așa eram odată: pierduți în ideale,
 Turnam mărețe visuri în versuri sculpturale....
 Cînd ne-a 'nșfăcat vieța, cu ghiara ei de pradă
 Și ochilor luat-a putința ca să vadă
 Șurechilor auzul... Am stat năuc o clipă--
 Un puiu golaș ce 'ncearcă să deie din aripă....
 Tirziu, din toropeala ce-atunci m'a abătut,
 Redeșeptat, simțit-am o lume că-am pierdut....

O! unde mai e satul și casa largă-a popii,
 Și unde'mi e grădina și unde mai sint plopîi,
 Și ochii ei... și mina-i, ce lin mă mingiea,
 Și vorba i dulce, caldă, ce'n vraja-i mă ținea?....

(Viena)

Eugen Vlădan